

Dinsdagconferentie 15-11-2016 - Psalmen – psalm 119: 120 'Bevend van Jou' Vert. Kees Waayman

Inleiding psalm 73 in een bewerking (2003) van Lloyd Haft. De psalm wordt twee maal gelezen, de tweede keer door Gerard die het basale taalgebruik de juiste toon geeft. De 'ik' persoon wordt bijna jaloers op de 'rijken', de 'succesvollen' in de samenleving, maar die kijken ook neer op de 'verdrukten' Gerard Mug begeleidt vandaag: hij vertelt dat hij het wil hebben over 'ontregeling' in en door de psalmen. Gerard vraagt wat betekent 'ontregeling' voor jou? Reacties: op het verkeerde been zetten; op het andere been zetten; uit je gewone doen raken; ontwrichting; andere vooronderstellingen; perspectiefwisseling. Gerard heeft voor dit onderwerp gekozen omdat hij zelf nogal last heeft gehad van dit soort ontregeling: 'als God in je leven komt, hoedt je dan maar'. Je komt in een tomeloze leegte waarin zich ruimte kan aanbieden voor iets nieuws: het 'onbevattelijke'. Zo'n proces is een grote ramp: 'Wij willen naar het paradijs, maar willen er niet voor sterven'. Maar in dit kwetsbare proces is er een mogelijkheid tot groei, tot leven te komen, tot het 'Heilige'. De psalmen kunnen je begeleiden, steunen op die weg, een weg naar meer wijsheid.

Gerard geeft 6 voorbeelden van 'ontregeling' in de psalmen: ps.51: 19; ps.199: 5-6; ps.111: 9-10; ps.49:16; ps. 7:12; ps 119:120 – Bevend van Jou rilt mijn vlees, ik schroom van jouw schikkingen (Kees Waaijman). Gerard vraagt om die verzen te lezen in stilte. De eerste reacties: alle 6 verzen lijken samen een proces - van een verbrijzeld hart tot een zich overgeven aan. Gerard zegt die aspecten van ontregeling te hebben gekozen, die herkenbaar zijn; dat kan op iedereen betrekking hebben. Reacties verder: 'kwaad' herken ik niet zo; ben Laudato Si aan het lezen samen met anderen en zie daarin dat domheid, drift zo ook benoemd kan worden; we kijken vooral naar anderen en het op jezelf betrekken is confronterend; het kan ook je eigen proces zijn. Psalmen gaan over jezelf; we hebben niet in de gaten waar we tekortschieten. Zonden wordt als persoonlijke bewuste daad gezien maar we doen dat niet opzettelijk er is dus veel mogelijkheid voor aandacht. Op het moment dat je ontdekt dat je tekortschiet, dan wordt je hart verbrijzeld: behulpzaamheid van mij was lange tijd meer uit persoonlijke baatzucht, dat ik het nodig had om een ander te helpen; het zette mij op het andere been, een ander helpen heeft nu een andere insteek; het is heel subtiel, meer een gevoel van voldoening, maar daar doe je het niet voor. Waar gaat het nu over is een vraag? Mensen zijn ikericht en niet volmaakt; soms is het lastig voor jou het juiste gedrag naar buiten te brengen, dan kan dat leiden tot een verbroken geest en een verbrijzeld hart.... Wat is die offerande Gods? Het is een deel uit een psalm en daarin gaat het over een offer aan God. God wil dat we ons bewust worden van het eigen proces de verbondsopvatting was verworpen dan kan je boos worden op God of werken aan een eigen proces ter verbetering. Aan jezelf toegeven wat je deed, iemand noemt het voorbeeld van Bataclan in Parijs waar mensen bleven om anderen te helpen, sommigen kozen voor zichzelf het zijn grenzen van zelfbescherming. 'Laat je gezeggen door het visioen' zegt Jezus en hij geeft zelf het voorbeeld. Ook in de laatste zin van de Bergrede zegt hij: 'weest volmaakt, zoals de hemelse vader volmaakt is'.

Een groot vertrouwen is nodig zegt psalm 139 – heel mooi maar ik ervaar die totale bescherming niet. Dan 'Ik ben nu 85 en al heel lang dagelijks bezig met de psalmen en ben ervan doordrongen dat Hij in ons is en om ons heen, ik merk dat in de kerk en soms op straat heb ik dat gevoel. Wat is je diepste identiteit – het is dat ik een kind van God ben en dat is ieder mens en daarom zijn we gelijkwaardig. Hij draagt mij'. Ja, het is als in het gedicht van Ida Gerhardt – *Oud worden is het uiteindelijke vermogen ver af te zijn van plannen en getallen, een eindelijke verheldering van ogen.....* Het is jouw weg, misschien ook je wezensbestemming, het is niet overdraagbaar. Het relateert je eigen belangrijkheid, het is authentiek en het is een uitstraling. Ps 139: 5-6 spreekt het meest aan, sommige dingen zijn geen woorden voor, het wonderlijke, het schone of andere, kan ik wel zien, dat is waar woorden niet meer zijn. Overkomen en ondergaan – Gerard zegt: als we geen ruimte hebben voor het nieuw worden, dan ervaar je het als gek, het gaat over voor het eerst iets van die werkelijkheid ervaren. Juist een heel ingrijpend iets kan het helder maken voor iedereen. In kwetsbaarheid zit ook kracht: juist dan ben je heel authentiek.